

[Ole Espersen]

Det konservative folkeparti udtalte, at der straks efter valget måtte startes med et stop for pris- og indkomststigninger, og at alt i øvrigt ville være mislykket, hvis man ikke skaffede vore erhvervsvirksomheder en bedre konkurrenceevne i forhold til udlandet.

Det radikale venstre fortalte os, at der var behov for en langtidsaftale med social garanti, og opfordrede til indgåelse af en 4-årig rammeaftale om den samlede indkomst- og omkostningsudvikling i landet.

Dette var, hvad tre borgerlige partier ønskede skulle komme ud af det valg, vi lige har overstået. Jeg kunne også citere udtalelser af lignende karakter fra andre partier.

Hvad sagde socialdemokratiet? Vi sagde, at en stram økonomisk politik ville være nødvendig i de kommende år, men at den ikke kunne bygges på tvang over for de største grupper i samfundet. Vi sagde, at stigninger i alle indkomster måtte begrænses, ikke kun lønnen, og at et særligt hensyn måtte tages til de økonomisk svageste grupper. En bred vifte af økonomiske foranstaltninger måtte bringes i anvendelse, sagde vi, og vi understregede gentagne gange, at den løsning, der skulle fremskaffes, måtte være socialt afbalanceret.

Hvad er det så, regeringen nu har lagt frem i går? Det er jo i virkeligheden præcis det, som vi selv sagde, men da bestemt også det, som en lang række andre partier gav udtryk for måtte gennemføres. Vi lægger op til, således som venstre gav udtryk for der var behov for, en samlet indsats fra alle befolkningsgrupper. Vi må, som partiet venstre sagde, alle acceptere en nedgang i forbruget. Vi gjorde, som det konservative folkeparti sagde: startede med et totalt stop for pris- og indkomststigninger.

Vi gør videre det, at vi, som det konservative folkeparti krævede, skaffer vore arbejdspladser en bedre evne til at konkurrere med udlandet. Det er jo i virkeligheden noget af det allervigtigste i den plan, regeringen har lagt frem, at hvis man tager de forskellige nationale foranstaltninger i betragtning og sammenholder dem med kursjusteringen, betyder det, at lønudviklingen på vores arbejdsmarked regnet i fremmed valuta praktisk taget vil stagnere, og det vil sige, at vi dermed i forhold til alle andre lande efter alt at dømme skulle skaffe vore arbejdspladser net-

op det, det konservative folkeparti efterlyste, nemlig en bedre konkurrencemæssig stilling.

Disse foranstaltninger skulle medføre, at vare- og tjenesteudvekslingsbalancen skulle være i orden fra 1983. Men fremfor alt: det, vi gør, gør vi, som vi lovede, ikke på grundlag af tvang over for store befolkningsgrupper, men på grundlag af et samarbejde. Vi bygger på en forståelse, der er skabt med de store organisationer, skabt på basis af deres store ansvarsbevidsthed.

Vi finder i vores gruppe, at den socialdemokratiske regering har gjort et godt stykke politisk håndværk, og når jeg kalder det et godt stykke håndværk, er det, fordi det er præget af tanker, ideer og planer, som skulle kunne vinde bred forståelse selv i et folketing, der er sammensat af mange forskellige partier. Det skulle kunne vinde forståelse, fordi det har opfyldt mange partiers krav om en politik, der hjælper, og fordi det er baseret på omfattende drøftelser og forhandlinger.

Den politik, der lægges op til, er netop ikke et fabriksprodukt, der bærer præg af at være fabrikeret ved hjælp af tryk på et par knapper, knapper, som jo ofte blev anvendt under valgkampen.

Det er nemt nok at love et indkomstop. Det er nemt nok at foreslå et prisstop. Enorme skattelettelser kan enhver love, og et mirakelsamfund koster det heller ikke noget at love vælgerne, men det at skabe en økonomisk politik, der i videst muligt omfang tager hensyn til de forskellige samfundsgruppers ydeevne og behov, en politik, som for en tid, fordi det er nødvendigt, bremser en i øvrigt gunstig udvikling uden at slå denne udvikling i stykker, en politik, som skaber flere arbejdspladser uden at forværre betalingsbalancen, en politik, som viser hensyn til de svagest stillede, som vi plejer at gøre det i dette samfund, og en politik, som samtidig mødes af forståelse og accept fra mange gruppers side, det er en politik, der har krævet en grundig indsats, en omfattende forhandling og en social forståelse. Vi mener specielt, at regeringen, i højere grad end mange måske havde ventet og troet det muligt, har skabt forståelse også for foranstaltninger, som desværre medfører en nedsættelse af reallønnen.

Når man ser på de reaktioner, der er kommet i de sidste dage, er det blevet alt for